

ВЧЕНА РАДА ЗДІА

7 жовтня відбулося чергове за-сідання Вченої ради академії у новому складі, до якого увійшли представники студентського самоврядування, чомусь лише трьох факультетів, — нині 58 осіб.

На початку засідання Володимир Іванович привітав увесь колектив ЗДІА з успішним завершенням акредитації ВНЗ у цілому без жодного зауваження!

Також приємним моментом стало вручення дипломів та грамот нашим науковцям. Далі засідання відбувалося за порядком денним.

Про підсумки прийому до академії доповідав ректор ЗДІА Пожуєв В.І.

Про результати підсумкового контролю успішності студентів у другому семестрі 2009-2010 н.р. та про підсумки рейтингування ПВС за 2009-2010 н.р інформував присутніх перший проректор Швець Є.Я., співдоповідачі: декани факультетів.

Про представлення документів

для присвоєння вченого звання доповідав вчений секретар Чуб В.Г.

Про роботу кафедри МЧМ із забезпечення якості підготовки фахівців інформував завідувач ка-федри МЧМ Воденніков С.А.

Про видання збірника наукових праць "Гуманітарний вісник ЗДІА" №43 повідомила присутніх завідувач кафедри МО Воронкова В.Г.

Також були заслухані звіти докторантів С. Єгорова, О. Коваленко, В. Конащука.

Про присвоєння звання "Почесний доктор" випускникам ЗДІА доповідала проректор з НПР

Ніконова З.А.

Про прикріплення здобувача, зарахування до докторантури, затвердження додаткових програм до кандидатського іспиту, відрахування з аспірантури та відкріплення здобувача, призначення наукового керівника, видання монографії, зарахування до аспірантури доповідав проректор з НПР Пазюк М.Ю.

Про навчальне навантаження

проф. каф. МЧМ Колесника М.Ф., проф. каф. МКМ Колобова Г.О. доповідали декан МФ Воденніков С.А., декан МТФ Грицай В.П.

У саме свято Покрові, 14 жовтня до студентів інженерної академії прийшли в гості запорізькі козаки. Зустріч прошла в дружній, творчій атмосфері. Наші гості розповідали про козацькі традиції, про Запорізьку Січ, відповідали на питання студентів академії.

14 жовтня – свято Покрови Пресвятої Богородиці або, як кажуть в народі, Святої Покрови. "Покрова накриває траву листям, землю снігом, воду – льодом, а дівчат – шлюбним вінцем". В українських селах і досьогодні дотримуються давньої народної традиції справляти весілля після Покрови. Від Покрови і до початку Пилипівки – пора наймасовіших шлюбів в Україні.

Для того, щоб усі члени сім'ї були здоровими, на Покрову старша господиня брала вишитого рушника, що був над іконою Богородиці, і розвішувала його над входними дверима. Під ним ставали, як йшли до церкви, і проказували:

Пресвята Покрівонько,
Перед твоїм кривалом
Голови схиляємо.
Прохаємо, Покрівонько,
Од лиха укрити,
Здоров'ячко наше
Знов нам обновити.

На Покрову упродовж всього дня спостерігали за погодою:

якщо з Півдня дув низовий вітер, зима буде теплою, якщо дув вітер із Півночі – холодною, із Заходу – сніжною. Коли протягом дня вітер змінює напрям, то й зима буде нестійкою. Якщо на Покрову листя з

Свято Покрови — козацьке та Запорізьке...

вишень не опало, зима буде теплою, і якщо сніг не випав, то його не буде і в листопаді.

Цікаво, що в народі зберіглося повір'я, що у Пресвятої Диви є опікун Покров, якого просили: "Батеньку Покров, накрій нашу хату теплом, а господаря – добром".

Для козаків свято Покрови було найбільшим і найзначущим святом. В цей день у козаків відбувалися вибори нового отамана. Козаки вірили, що свята Покрова охороняє їх, а Пресвяту Богородицю вважали своєю заступницею і покровителькою. На Запоріжжі в козаків була церква святої Покрови. В козацькій думі про Самійла Кішку співається:

А срібло-золото на три частини паювали:
Первую часть брали, на церкви наклали,
На святого Межигорського Спаса,
На Терехтемировський монастир,
На святу Січову Покрову давали –
Котрі давнім козацьким скарбом будували,
Щоб за їх, встаючи і лягаючи,
Милосердного Бога благали.

Відомий дослідник звичаїв українського народу Олекса Воропай писав, що після зруйнування Запорізької Січі в 1775 році козаки, що пішли за Дунай на еміграцію, взяли з собою образ Покрови Пресвятої Богородиці. Козаки настільки вірили в силу Покрови Пресвятої Богородиці і

Битва за «Переправу». Згадує архітектор Юрій Єгоров

(Продовження. Початок на с. 6)

Доволі природним і закономірним у цих умовах було бажання увічнити пам'ять про героїв-визволителів.

Місце спорудження монумента було вибране на лівому березі Дніпра – навпроти Разумовки, де знаходилися скромні бази відпочинку. На території однієї з них, на базі заводу «Комунар» (нині – ВАТ «ЗАЗ»), була відведена ділянка для будівництва монумента. Забігаючи наперед, відзначу, що спорудження монумента «Переправа» було «народним будівництвом». Сьогодні, в умовах приватного підприємництва, таке будівництво практично неможливе.

Але повернемося до проекту. У квітні 1968 року, коли до ювілею залишалося якихось півроку, а проекту ще не було, ініціативу узяв у свої руки перший секретар міськкому КПУ Є.О. Пьянков. До міського комітету партії були терміново викликані керівники та творчі співробітники проектних організацій. Перед ними було поставлено складне завдання – за тиждень представити ескізи вирішення пам'ятника. Оскільки автор цих рядків особисто був присутній на цих настановчо-директивних зборах, він з творчим задоволенням виконав два ескізи проекти монумента. Ідея полягала в контрастному єднанні вертикальної 30-метрової стели з горизонтальною динамікою п'єдесталу для скульптури. – Чому стела має бути 30-метровою? – може запитати навіть байдужий читач. Відповідь проста: композиція повинна сприйматися з фарватера Дніпра, приблизно з відстані 300 метрів.

Динаміка горизонтального п'єдесталу для установки на ньому скульптурної композиції підкреслювалася стилізованими конструкціями засобів переправи. До речі, за ескізним проектом автора цих рядків стела повинна стояти у воді, а п'єдестал (пліт) – нависати консольно над водами Дніпра. Але першу «битву» за місце установки монумента у воді було програно. Причина банальна – відсутність шпунта для обгороджування фундаментів і подальшого відкачування води.

Довелося відступити в прямому та переносному сенсі на 20 метрів від води на найближчий пагорбок. З варіантів

скульптурних композицій були такі пропозиції: фігура воїна та стилізовані знаряддя. Треба віддати належне Є. О. Пьянкову, який практично виконував роль голови архітектурно-художнього журі. Не зважаючи на відсутність у квітні 1968 року конкретного прізвища скульптора та відносну складність виконання в стислий час скульптури, Євгеній Олександрович все ж схвалив скульптуру воїна.

Але, як мовиться, про скульптуру – потім. Спочатку – командна вказівка по виконанню за три дні проекту стели і п'єдесталу для скульптури. Креслення в зазначені терміни виконали головний конструктор «Промбуд проекту» Юрій Лушинський і я, Юрій Єгоров. А до 14 жовтня 1968 року будівельники спорудили 30-метрову стелу та п'єдестал – природно, без скульптури.

– Чому природно? – знову може запитати читач.

– Тому, що продовжилися «бойові» творчі дії, – відповім.

Спочатку з'явився скульптор Владлен Дубінін – творчий, талановитий майстер. Для виконання робіт по скульптурі в глині йому була виділена ділянка виробничого цеху поряд із заводом «Запоріжсталь». Ідея установки на п'єдесталі одного воїна-визволителя трансформувалася в групу воїнів. Вже був зварений сталевий каркас з двотаврів та швелерів, змонтована поворотна платформа, завезена глина. Залишилося, як говорять, почати й закінчити!

Кінчилося ж все каркасом, який розрізали на шматки, і появою нового скульптора – Бориса Ізраїльовича Рапопорта. Причина – тривалість роботи з виконання скульптурної композиції. Вся річ у тому, що Рапопорту, з яким надалі у мене склалися тісні творчі стосунки, доволі легко удалося переконати Євгена Олександровича Пьянкова в тому, що виконати одного воїна в чотири рази швидше, ніж чотири: «Тим паче, що в Єгорова на ескізі зображений один солдат-визволитель!»

Нова робота – новий цех, вірніше, приміщення спортзалу заводу «АВТОЗАЗ». Знову – каркас, знову – глина. А потім

треба відформувати скульптуру та перенести її на готовий п'єдестал, який чекає її, скульптуру, з 1968 року. А вже на носі 9 Травня 1971 року. Скульпторів Бориса Рапопорта одному було важко й глину місити, й вирішувати всі проблеми. Борису Ізраїльовичу став допомагати, а разом і вчитися у нього доброволець – помічник головного художника Запоріжжя Олександр Балакальчук.

Ех, знав би Борис Ізраїльович, де постелити соломку! Пояснюємо: після відкриття монумента «Переправа» Балакальчук серйозно заявив про свої авторські права (у 1977 році він відстояв своє право в суді, про що вже повідомляла «Індустріалка». – Ред.). Парадокс полягав ще і в тому, що його прізвище в алфавіті значно вище, ніж Рапопорт і Єгоров. Пройшов 1969 рік, 1970-й, почався 1971-й. Мрією вже було відкрити монумент хоч би до дня Перемоги, до 9 Травня, 1971 року!

Контрольна комісія на чолі з тим же Євгенієм Олександровичем Пьянковим нагрнула в спортзал подивитися, як йдуть справи. А справи йдуть не зовсім добре, вірніше – зовсім не добре! А ось тоді, можливо, вперше в світовій практиці, прийшла ідея: організувати творчий «суботник» і допомогти Борису Ізраїльовичу завершити роботу в глині! Допомогли, завершили. День Перемоги, 9 Травня 1971 року. Монумент «Переправа» відкривається!

Студентське наукове товариство ЗДІА

(Продовження. Початок на стор. 6)

У своїй діяльності СНТ керується такими принципами:

- верховенство наукової творчості, змагальності та конкурсності;
- рівноправність усіх членів, самоврядування та гласності у роботі;
- органічний зв'язок навчання та науково-дослідної роботи.

Основними завданнями СНТ є: сприяння формуванню умов для розкриття наукового та творчого потенціалу студентів та магістрантів, пошук та підтримка талановитих дослідників серед студентів та магістрантів, надання їм всебічної допомоги, сприяння формуванню особистості дослідника, сучасного вченого з широким демократичним світоглядом, організація та розвиток міжвузівського та міжнародного наукового та культурного співробітництва, інформаційна діяльність тощо.

Для виконання своїх завдань СНТ:

- організовує роботу студентів та магістрантів у наукових осередках на факультетах;
- представляє Вченій Раді та структурним підрозділам академії пропозиції щодо розвитку та вдосконалення наукової та пропозиції щодо розвитку та вдосконалення наукової та творчої діяльності студентів та магістрантів;
- організовує участь молоді у щорічних наукових конференціях...
- представляє кандидатів та подає пропозиції до Вченої Ради ЗДІА, ректорату

та деканатам на отримання іменних стипендій і премій студентами та магістрами;

- сприяє розвитку міжвузівського співробітництва...

Маю надію, що спільно з викладачами та науковими керівниками студенти будуть активніше займатися науковою роботою, яка стане базою для подальших різноманітних проектів, у тому числі при підготовці дипломних робіт спеціалістів, магістрів та вступу до аспірантури.

СНТ запрошує до плідної співпраці всіх студентів, магістрантів ЗДІА.

Стань членом СНТ!

КАЛЮЖНА Юлія,
ст. гр. ОА-08-1А